

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXV 1. LISTOPAD BROJ 19
A. D. 1904 – A. M. 6032

SADRŽAJ

Sinovi i kćeri utješena — utjehe	283
Utjeha i tješjenje potrebni	284
Utješeni i poučeni da budu tješitelji	284
Vrijeme žetve	287
„Gdje je obećanje njegove prisutnosti?”	288
„O blaženstva — 1335 dana”	289
Naaman izliječen, Gehazi udaren	290
Naši nevidljivi čuvari	294

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

SINOVI I KĆERI UTJEŠENJA — UTJEHE

„...A Josip, od apostola prozvan Barnaba (što prevedeno znači sin utjehe).” — Djela 4:36

OLAKŠANJE! Utjeha! Kakav odmor, osvježenje, mir i radost leže u ovim riječima! Činjenica da se ime „sin utjehe” ili olakšanja daje nekome u zrelim godinama, govori čitavu knjigu u pogledu općeg karaktera osobe. Znamo malo o Barnabi, ali kada bi ova jedna rečenica iz Svetog pisma sadržavala sveukupno naše znanje o njemu, bilo bi dovoljno da ga volimo i cijenimo.

U jednom smislu riječi, o Crkvi se govori kao o majci, Sionu, a sav pravi Božji narod tako je predstavljen kao njezina djeca — sinovi i kćeri. Neki od njih su sinovi utjehe i kćeri utjehe, dok su drugi sinovi i kćeri boli, neprestano uzrokujući više ili manje nevolje i nelagode drugima i sebi. Želimo sagledati ovu temu u njezinu pravom svjetlu, kako bismo svi mogli djelovati u skladu s tim; kako bi sve veći i veći broj djece Siona bili sinovi i kćeri utjehe svima s kojima dolaze u kontakt, te dakle općenito tješitelji Crkve u cjelini. Neki bi mogli biti skloni upitati: treba li prava Crkva utjehu? Nije li većini već previše ugodno? Ne bi li ih radije trebalo potaknuti, podsjetiti na njihove grijehe, prekorigiti ih i općenito učiniti što neugodnijima, s namjerom da im se tako pomogne napredovati?

Ne bismo zanemarili činjenicu da postoje prilike kada su ukori i ispravci u pravednosti prikladni, kao što je apostol savjetovao. No, nimalo se ne slažemo s mišlju, koja je tako uobičajena kod nekih dobrih ljudi, naime, da se oni uvijek trebaju osjećati jadno sami sa sobom i činiti druge ljude jadnima neprestanim prigovaranjem i prigovorima, prijekorima i zastrašivanjem. Vjerujemo da su takvi dobronamjerni, ali pogrešni naponi nanijeli mnogo štete; otjerali su iz obiteljskog kruga Siona mnoge koji nisu mogli, bez licemjerja, tvrditi da su „najpodliji grešnici”, niti ispravno cijeniti molitve u kojima su predstavljeni kako govore: „Gospodine, milostiv budi nama, bijednim grešnicima!”, onda kada su spoznali božansku naklonost i oprost — opravdanje od svih stvari.

Oni kojima je potrebna opomena, ukor itd., su oni koji hode po tijelu, a ne po Duhu — kršeći svoj savez. Oni koje treba upozoriti da bježe od gnjeva koji dolazi su oni koji još nikada nisu pobjegli tražeći utočište u nadi postavljenoj pred njih u Evanđelju — takvi koji su bez Boga i nemaju nade u svijetu — nemaju veze s Kristom kroz vjeru i poslušnost. No prava „pšenica”, pravi udovi Kristova tijela, posvećeni, koliko god bili nesavršeni, neprestano nastoje hodati po Duhu; premda su dobro svjesni da zbog nesavršenosti tijela „ne hode i ne mogu hodati prema Duhu.” Ovi vjerni, umjesto da trebaju prijekore i ukore, udarce i prekorigavanja zbog svojih nedostataka — koje sami priznaju, osuđuju i protiv kojih se bore — trebaju sućut, pomoć i utjehu.

Malo je tko vjerojatno primijetio u kojoj mjeri Sveto pismo daje upravo ovaj „gileadski melem” pravoj djeci Siona; no Sveto pismo je puno utjehe i postoji velika potreba da se svi koji su istinski Gospodinovi pobrinu da budu sve više i više sinovi i kćeri utjehe u Crkvi, dajući jedni drugima pomoć, ohrabrenje i osvježenje koje je Gospodin namijenio. Naš Gospodin je govorio o Svetom Duhu kao Tješitelju, a spominje i sebe kao Tješitelja govoreći: „Ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Tješitelja” (Ivan 14:16). U kojoj je mjeri naš Gospodin Isus bio Tješitelj, možemo prosuditi gledajući unatrag na tri i pol godine njegove službe, a na kraju ga čujemo kako govori svojim vjernima: „Neću vas ostaviti bez utjehe” — kao siročad, bez staratelja. A što se tiče njegove brige za apostole dok je bio s njima, imamo podsjetnik iz njegove molitve Ocu: „Od onih koje si mi dao, nijednoga ne izgubih, osim sina propasti”, kao što je Sveto pismo proreklo (Ivan 17:12).

O našem je Gospodinu unaprijed bilo najavljeno preko proroka da će on biti Tješitelj, kao što čitamo: „Duh Gospodina Jehove na meni je, zato što me je pomazao da blagovijestim krotkima. Poslao me je da povijem one koji su srca slomljena... da utješim sve koji tuguju, da razveselim one koji tuguju na Sionu, da im podarim vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto tuge, odjeću hvale umjesto duha tjeskobe” (Iza. 61:1-3).

Sve to znači da je naš Gospodin Isus bio Tješitelj na Sionu iznad svih drugih tješitelja. On je suosjećao s krotkima, poniznima i ispravnima u svim njihovim slabostima, kušnjama i poteškoćama; i to je utjecaj koji Isusov karakter i riječi danas imaju na naša srca, a također i na srca mnogih koji nisu njegov narod u potpuno posvećenom smislu. On ih nije pridobio neprestanim prigovaranjem i optuživanjem, nego je, umjesto toga, naš Gospodin suosjećao s njima, pomagao im i tumačio njihove namjere slobodno i velikodušno, zbog čega su oni postajali sve više i više njegovi vjerni sljedbenici, čak do smrti. Obratite pažnju na slučaj žene uhvaćene u grijehu i izostanak bilo kakve farizejske tirade od strane našeg Gospodina. Uočite njegov prijekor onima koji su stajali sa strane: „Tko je od vas bez grijeha, neka prvi baci kamen.” Upamtite kako je, kada su svi bili osvjedočeni o vlastitoj nesavršenosti, naš Gospodin rekao ženi: „Ni ja te ne osuđujem; idi i ne griješi više” (Ivan 8:3-11). Obratite pažnju na njegov odnos s apostolom Petrom nakon što ga je ovaj zaniijekao psujući i proklinjući. Mnogi od Gospodinovih sljedbenika, da su bili na njegovu mjestu, smatrali bi svojom dužnošću javno ukorigiti Petra pred svim apostolima, zahtijevajući javnu ispovijed i neku vrstu pokore; te bi mu u svakoj

mogućoj prilici nakon toga predbacivali njegovu slabost i nelojalnost. Takvi nisu ispravno protumačili i kopirali Gospodinov duh, pa stoga nisu sinovi i kćeri utjehe u Crkvi. Oni su, naprotiv, izazivači svađe, gnjevni kočitelji djela koje žele unaprijediti. Trebali bi čuti Učiteljev glas: „Uzmite jaram moj na sebe i učite se od mene.” U onoj mjeri u kojoj učimo od Gospodina, postajemo ne samo glasnogovornici Zakona, nego posebno glasnogovornici milosrđa i ljubavi, pomoći i utjehe.

Koliko zapis pokazuje, naš Gospodin nijednom nije spomenuo Petru ni njegovu prostotu ni njegovu nelojalnost. Petar je znao za to i bez podsjećanja; već je plakao nad tim. Puka riječ od Gospodina u prigovaranju i prijekoru mogla ga je obeshrabiliti — možda beznadno. Ono što je bilo najbliže ukoru u ponašanju i jeziku našeg Gospodina bilo je pitanje: „Voliš li me?” Neka svi koji žele biti istinski sinovi i kćeri utjehe u Sionu nauče ovu lekciju od velikog Učitelja — da ne teže kažnjavanju, ispravljanju i prekoravanju, nego da to izbjegavaju koliko god je moguće, ispitujući ne toliko prošlost koliko sadašnjost: kakav je sadašnji stav prijestupnika prema Gospodinu i prema njegovu stadu?

UTJEHA I TJEŠENJE POTREBNI

S punim uvažavanjem činjenice da će Crkva trebati utjehu, a ne samo prekoravanje i ukor, naš je Gospodin rekao: „Ako ja ne odem, Tješitelj [Duh Sveti] ne može doći.” Otkupnina se mora platiti i mora se prikazati u „Svetinji nad svetinjama” nebeskom Ocu prije nego što se njegov blagoslov može podijeliti. Taj bi blagoslov donio utjehu začetka Duhom i utjehu izvanredno velikih i dragocjenih obećanja onima koji su prihvatili Isusa — i onima koji bi povjerovali u njega kroz njihovu riječ. Istina, naš je Gospodin govorio o Svetom Duhu kao o onome koji ukorava — ali ne kao o onome koji ukorava Crkvu; rekao je: „On će ukoriti svijet za grijeh, za pravednost i za nadolazeći sud.” Najbliži prijedlog za ukor u odnosu na djelovanje Svetoga Duha prema Crkvi je onaj koji daje apostol kada kaže: „Ne žalostite Svetoga Duha Božjeg, kojim ste zapečaćeni za dan otkupljenja.” I opet kaže: „Duha ne gasite” (Ef. 4:30; 1. Sol. 5:19).

Veličanstvena priprema napravljena za utjehu Gospodnjeg naroda jasno ukazuje na potrebu za takvom utjehom; tu potrebu nije teško pronaći. Gospodnji je narod sa svih strana okružen nepovoljnim uvjetima — svijetom, tijelom i protivnikom — koji nastoje zastrašiti, obeshrabiliti ili uhvatiti u zamku novo stvorenje kako bi spriječili njegov razvoj u milosti, znanju i ljubavi, te ga na kraju spriječili u postizanju savršenstva i slave koja slijedi, koju je Bog obećao samo vjernima. Ono što nam treba da bismo postali sinovi i kćeri utjehe u Crkvi jest veća mjera ljubavi i

suosjećanja u našim srcima. U onoj mjeri u kojoj suosjećanje i ljubav dolaze, oni će istisnuti duh svađe i prepirke, osuđivanja i traženja mana, baš kao što su isprva istisnuli duh tijela — gnjev, zlobu, mržnju, svađu i ispraznu slavu.

U pravilu (vjerojatno postoje iznimke za sva pravila), oni koji imaju duh pomoći, olakšanja i utjehe, i koji su sposobni izliti ovaj melem na ranjena srca drugih najobilnije, jesu oni koji su i sami prošli kroz teška iskušenja, poteškoće i discipline, te koji su tako postali dirnuti osjećajem slabosti naše rase; i više od toga, bili su dirnuti osjećajem suosjećanja za slabosti i protivljenja koja napadaju „braću” u njihovu nastojanju da hodaju po Duhu — ne po tijelu. Oni koji nemaju „utrobu suosjećanja”, koji imaju malo suosjećanja i malo želje pružiti ruku pomoći slabima ili posrnulima ili onima koji su skrenuli s puta, moraju još mnogo naučiti u pogledu pravog značenja riječi ljubav u njezinu višem značenju — savršena ljubav, ljubav prema braći, da, ljubav koja se proteže na cijelo čovječanstvo, čak i na neprijatelje ako ima prilike, ali „osobito na ukućane vjere.”

Sveti Duh tješi Crkvu na razne načine. (1) Tješi nas tako što nam omogućuje da dođemo u takvo jedinstvo s Istinom i s Gospodinom da možemo u značajnoj mjeri vidjeti stvari ne samo s božanskog stajališta, već ih također možemo razumjeti i osjećati s istog stajališta. Jer iako je duh Istine u Riječi Istine, ipak postoji potreba da se oči našeg razumijevanja otvore kako bismo mogli biti osposobljeni shvatiti Riječ Istine; a ova dvostruka utjeha je naša kroz posjedovanje Svetoga Duha — u onoj mjeri u kojoj on obiluje i izliva se u naša srca. On, naravno, obiluje u Riječi, ali to nije dovoljno. To također mora biti živa snaga u našim srcima. Tako čitamo o ranoj Crkvi: „Hodili su u strahu [pobožnosti] Gospodnjem i u utjesi Svetoga Duha” (Djela 9:31).

(2) Tješi nas kroz Sveto pismo i kroz Božja obećanja, Istinu — jer nije li to duh Istine? Riječ Božja, kao kanal Istine, treba nas utješiti u mjeri u kojoj nas Sveti Duh vodi u njezino razumijevanje; kao što čitamo: „Sve što je prije napisano, napisano je nama za pouku [uputu], da strpljivošću i utjehom Pisama imamo nadu” (Rim. 15:4).

(3) Crkva, braća, u onoj mjeri u kojoj su prožeti Svetim Duhom i spoznajom Istine koju im ona donosi da cijene i shvaćaju, time postaju predstavnici Svetoga Duha u Crkvi — tješitelji. Ovo je misao apostola kada kaže: „A Bog strpljivosti i utjehe [olakšanja] dao vam da budete istomišljenici jedni prema drugima, po Kristu Isusu” (Rim. 15:5).

UTJEŠENI I NAUČENI DA BUDU TJEŠITELJI

Preokrećući prethodni redosljed i razmatrajući način na koji braća trebaju tješiti Crkvu, primjećujemo

da je to u ulozi kanala Svetoga Duha i glasnogovornika Božje Riječi. Nitko nije sposoban biti tješitelj ako već nije primio utjehu od Boga. Da tako kažemo, Gospodinov narod počinje dobivati svoju utjehu od trenutka kada prihvati jamstva Božje Riječi u pogledu njegove ljubavi i milosrđa, kao što je prikazano u Kristu Isusu u tome što je umro za naše grijehе. Prisvajajući ovu božansku naklonost prema sebi vjerom, po prvi put su okusili utjehu — mir, radost i blagoslov. Kako su tada napredovali i još savršenije učili o putu Gospodnjem, otvorila su im se vrata pristupa još daljnjoj milosti — milosti poziva u sunasljedstvo s Kristom u Kraljevstvu, i njegovo veličanstveno djelo utjehe i uzdizanja čovječanstva općenito (Rimljanima 5:2). I kako se ušlo na ova vrata milosti, dodatna utjeha, dodatna radost, dodatni mir i blagoslov su dodani i shvaćeni. I onda, kako su povlašteni napredovali pod službama Istine, opskrbljene Svetim Duhom, i postajali sve sposobniji ispravno dijeliti Riječ Istine i cijeliti njezine različite značajke, u istoj mjeri njihova je vjera jačala, a njihove utjehe i radostisu se umnožavale kroz povećanje i produblјivanje znanja o Gospodinu i njegovu planu.

Nadalje, dok u ogledalu Božje Riječi gledaju slavu Gospodnju, reflektirano svjetlo njegova slavnog karaktera obasjava njihova srca i omogućuje im da sa svim svetima shvate duljine i širine i visine i dubine božanske ljubavi, što donosi još veće povjerenje i udobnost. I svaki od ovih koraka napretka, ispravno primljen, i svaki dodatni element karaktera koji se razvije, priprema povlaštenog za korištenje njegove prednosti da bude tješitelj drugima. Istina, njegova je dužnost i privilegija bila početi tješiti druge čim je sam primio prve elemente utjehe, te nastaviti dijeliti utjehe kako su mu dolazile. Uistinu, znamo i iz iskustva i iz Riječi da osim ako on na taj način ne iskoristi naklonosti i blagoslove, i ne pokaže svoju zahvalnost za Božju milost obasjavajući je na druge, njegovo bi svjetlo koje je tako zasjenjeno postalo slabije i na kraju bi se ugasilо. No ono što želimo istaknuti jest da sposobnost da se bude tješitelj ovisi o rastu u milosti i znanju, jer nitko osim onih koji su sami utješeni ne može podijeliti ovu milost drugima.

Obratite pažnju na apostolov poticaj o ovoj temi upravo u označenim recima. U svom drugom pismu Korinćanima (1:3-7), on kaže: „Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe, koji nas tješi u svakoj našoj nevolji, da bismo i mi mogli tješiti one koji su u bilo kakvoj nevolji onom utjehom kojom nas same tješi Bog. Jer kao što u nama obiluju Kristove patnje, tako po Kristu obiluje i naša utjeha. Ako se pak zlopatimo, to je za vašu utjehu i spasenje koje se pokazuje u podnošenju istih patnji koje i mi podnosimo; ako smo utješeni, to je za vašu utjehu i spasenje. I naša je nada za vas

čvrsta, jer znamo: kao što ste sudionici patnji, tako ćete biti i sudionici utjehe.”

Deset puta u ovim recima apostol koristi riječ „utjeha.” Očito je dobro znao koliko je Crkvi potrebna takva utjeha, koliko je Bog svake utjehe želio utjehu svojih vjernih, i koliko je i najjačima u Crkvi, apostolima, bila potrebna utjeha. Koji bismo bolji dokaz mogli tražiti od toga da je duh utjehe i olakšanja — koji je očitovao nebeski Otac, koji je očitovao Gospodin Isus, koji su apostoli očitovali i koji su svi vjerni u Kristu Isusu pozvani pokazivati — doista sam Duh Istine, Sveti Duh! Posljedično, oni koji najviše napreduju u ovom smjeru kao tješitelji na Sionu, najviše rastu u milosti; i tako možemo biti sigurni da ćemo najbolje moći također rasti u znanju, biti od pomoći Crkvi u svakom smislu riječi, te da nas Gospodin koristi kao glasnogovornike u službi njegove Istine.

Malo dalje u istoj poslanici (7:4-13), apostol koristi riječ „utjeha” sedam puta govoreći: „Ispunjen sam utjehom; obilujem radošću uza svu našu nevolju. Jer i kada smo došli u Makedoniju, naše tijelo nije imalo spokoja, nego smo podnosili nevolje na svaki način; izvana borbe, iznutra strahove. No Bog koji tješi ponizne, utješi nas dolaskom Titovim. I ne samo njegovim dolaskom, nego i utjehom kojom se on utješio zbog vas. Izvijestio nas je o vašoj čežnji, vašem tugovanju, vašem žaru za mene, tako da sam se još i više razveselio... Zbog toga smo se utješili vašom utjehom.” Ovdje vidimo prikazanu, apostolovim jezikom, uzajamnu pomoć Crkve u ovom pitanju utjehe. Tit je imao udjela u tome, Pavao je imao udjela u tome, Crkva u Korintu je imala udjela u tome — svaki član koji posjeduje Sveti Duh i njime je uvježban imao je udio; a apostol izjavljuje da je sva ta utjeha bila od Boga. I on to izražava kao da je to Božje opće raspoloženje u svim takvim okolnostima njegova naroda, kada o njemu govori kao o „Bogu svake utjehe” i „Bogu koji tješi one koji su oboreni.” Stoga možemo sa sigurnošću shvatiti da gdje god nađemo nekog od Gospodinovih sljedbenika, koliko god velika bila njegova slabost, koliko god bio oboren, u njegovu slučaju imamo priliku služiti Gospodinu, biti kanali njegova milosrđa, i noseći potištenom nešto utjehe, olakšanja i pomoći.

Govoreći o svom vlastitom putu, apostol nam u svojoj prvoj poslanici Solunjanima (2:11) daje mali uvid u svoje metode i pokazuje nam da nije ni vladao ni tiranizirao Crkvu, niti ju je neprestano maltretirao, prijetio joj i korio je. Naprotiv, on kaže: „Kao što znate kako smo svakoga od vas, kao [pravi] otac svoju djecu, opominjali, tješili i poticali.” Ovaj poznati duh u apostolima, koji ih je kao očeve i braću u Crkvi osposobio da tješe i pomažu, trebao bi sada biti vodič svima koji žele biti sluge Gospodnje i korisna djeca utjehe — sinovi olakšanja.

Oni koji ulaze u ovaj stvarni Božji Duh, pravi duh njegove Istine, time su razmjerno pripremljeni shvatiti značenje proročanstava i otkrivenja Gospodnjih koji su skriveni svjetovnim mudracima — skriveni svima koji nemaju Kristov duh, duh utjehe, pomoći, sućuti i ljubavi. Vjerojatno je to jedan od razloga zašto tako malo onih koji se deklariraju kao tumači Božje Riječi ima bilo kakav uspjeh u njezinu tumačenju; vjerojatno je to jedan od razloga zašto su mnogi u tami. Nisu primili duh utjehe i ljubavi, i stoga ne mogu razumjeti pun ljubavi i milosrđa plan koji podržava Riječ Božju. Vjerojatno nije slučajno što je apostol, govoreći da trebamo „rasti u milosti i spoznaji,” stavio milost na prvo mjesto.

Vidjeli smo što znači imati utjehu braće kroz Sveti Duh; raspitajmo se sada što znači imati „utjehu Pisama,” koju nam je omogućeno shvatiti posjedovanjem svetoga duha utjehe. Ponovno bilježimo Izaijinu proročansku izjavu (61:1), i dok se ovo primarno odnosi na našeg Gospodina, Glavu tijela, mora se, stoga, nužno također odnositi na svakog člana tijela pomazanika. Duh Gospodnji je na svim članovima, silazi k njima od Glave na koju je izliveno sveto ulje pomazanja; i to mora vrijediti za svakog člana kao i za Glavu: „Duh Gospodina BOGA na meni je, zato što me je pomazao da blagovijestim krotkima. Poslao me je da povijem one koji su srca slomljena [ne da slamam srca, nego da izliječim slomljene]; da utješim sve koji tuguju; da odredim one koji tuguju na Sionu, da im podarim vijenac umjesto pepela, ulje radosti umjesto tuge, odjeću hvale umjesto duha tjeskobe.”

Kako nije naš zadatak slamati ljudska srca — čak ni svjetovnih, tvrda srca, nego ih prepustiti Gospodinu da ih slomi kroz razne discipline i osude — tako nam također nije određeno tješiti one koji ne tuguju; niti je naš zadatak posebno izazivati žalost da bismo je mogli utješiti. Naš zadatak je tražiti krotke i ožalošćene koji su shvatili vlastite nedostatke i slabosti, te koji traže utočište i izbavljenje. Dio je naše zadaće ukazati im na Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta, ukazati im na ljepotu uskrsnuća umjesto pepela smrti i slave koju je Gospodin obećao da će uskoro zauzeti mjesto duha težine, razočaranja, tuge i nevolje ovog sadašnjeg vremena. Naša je zadaća reći takvima da „radost dolazi ujutro” i pomoći im da ustanu i smjesta obuku odjeću hvale, te počnu hodati u novosti života s „novom pjesmom u ustima — naime milosrdem Boga našega.”

Pogrešna je misao koju neki dobri ljudi imaju, da bi Gospodnja djeca u ovom sadašnjem vremenu trebala biti turobna, mrzovoljna i tužna — ožalošćena zbog grijeha. Tko god je čuo evanđeosku poruku, ima razloga za radost. Kada je Gospodin rekao: „Blago ožalošćenima, jer će se utješiti,” rekao je to u židovsko doba — pod Zakonom koji je osuđivao svaku nesavršenost, zbog čega su, dakle, svi koji su bili gladni i žedni pravednosti i nastojali hodati čestito,

nužno bili u žalosti za svojim grijesima, zbog svoje nesposobnosti da dosegnu veliki standard savršenog Božjeg zakona, a time i nesposobnosti da dobiju vječni život pod uvjetima tog Zakona. Apostol je predstavljao ne samo sebe nego i sve iskrene Izraelce koji uzdišu pod Zakonom kada je povikao: „Jadan li sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga tijela smrtnoga?” (Rimljanima 7:24). On je tugovao, a Gospodin je odredio da svi ožalošćeni u Sionu budu utješeni — utješeni uvjerenjem da je, iako su bili grešnici i nesavršeni te se nikada nisu mogli opravdati pred Bogom pod Zakonom, ipak sam Bog pronašao otkupninu i otkupio svoj narod. Upravo u svjetlu ovog utješnog jamstva Evanđelja, apostol, nakon što se predstavio kao Židov pod Zakonom, uzdišući, mučeći se i vapeći za izbavljenjem, u sljedećem dahu predstavlja sebe kao kršćanina koji je našao izbavljenje i kliče: „Hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!” Hoće li pobjednici tugovati, iako pobjeda nije u potpunosti njihova, već prvenstveno kupljena dragocjenom Kristovom krvlju? Ne, uistinu. Ne tugujemo niti žalimo kao drugi, zbog dobre nade koja je kao sidro za naše duše, sigurno i postojano — nade u milosrđe Božje po Gospodinu našem Isusu Kristu.

Gospodinov narod, nakon što je prigrlio Istinu, nalazi se opkoljen sa svih strana protivljenjima Zloga i njegovih slugu; i da nemaju utjehu i ohrabrenje Pisama, te radost i mir koje svijet ne može ni dati ni oduzeti, njihova bi sudbina bila doista tužna. Ali pod uvjetima kako ih je Gospodin uredio, njihova je prednost, čak i dok trpe gubitak zemaljskih stvari radi pravednosti, radovati se u nevolji i zahvaljivati na svemu.

Koja je tajna ove radosti u nevolji? Odakle dolazi tolika utjeha kao što je ova? Odgovaramo: to dolazi kroz utjehu Svetoga pisma, osvijetljenog Svetim Duhom. Na primjer, uzmimo nadahnuto proročanstvo o Raheli koja plače za svojom djecom, odbijajući da bude utješena jer ih nema, jer su mrtva (Jer 31:15-17). Gospodinova poruka utjehe Raheli, a time i svima koji su pretrpjeli gubitak kroz veliku smrtnu kaznu, glasi: „Suspregni glas od plača i oči od suza; jer tvoja će se djeca vratiti iz zemlje neprijateljske.” Govori li to mir i utjehu ranjenom srcu roditelja koji misli na svoje dijete koje je umrlo? Da, uistinu; donosi utjehu i olakšanje s kojom se nijedna ljudska pogreška ne može usporediti. Postoje, doista, razne obmanjujuće maštarije koje se zamišljaju pred umovima ožalošćenih, u koje se oni ne žele pouzdati i nadati se; ali oni su slabi, neopipljivi su i nemaju temelja u Riječi Božjoj. Stoga ne mogu pružiti pravi odmor ili mir u takvu vremenu kušnje.

Ali kada čujemo glas Gospodnji koji nas uvjerava u uskrsnuće, uvjerava nas da je grob doista zemlja neprijateljska, uvjerava nas — ne da su naši mališani življivi nego ikad, nego da su, nakon što su otišli u

zemlju neprijateljsku, sigurni, jer je Isus pobijedio i kupio svijet svojom dragocjenom krvlju. Isus ima „ključeve smrti i groba,” kako on izjavljuje (Otkrivenje 1:18), i uskoro će otvoriti i izvesti sve zarobljenike smrti iz tamnice groba. Postoji utjeha i ohrabrenje u ovoj poruci koja se može dobro primijeniti na svako srce koje krvari pod takvim ranama.

Sva „utjeha Pisama” je u tom smjeru. Ono nam pokazuje da sadašnja vladavina grijeha i smrti neće biti vječna; da će novo razdoblje biti uvedeno kao rezultat velike Otkupiteljeve žrtve, i da će u ovom novom razdoblju blagoslov doći svim obiteljima na zemlji, a poseban blagoslov Crkvi. Sada povlašteni poznavanjem Gospodina, vjerni ovog vremena postat će nasljednici s Isusom u velikom djelu Kraljevstva blagoslova svijeta. Nedvojbeno je ovo utješno jamstvo ne samo za one koji nastoje postići veliku nagradu našeg uzvišenog poziva, već i za njih u pogledu onih — njihovih prijatelja i bližnjih — koji će biti uzdignuti i blagoslovljeni pod tim Tisućljetnim Kraljevstvom.

O tom izbjavljenju govori apostol govoreći da narod Gospodnji ne treba tugovati kao drugi koji nemaju nade; jer ako vjerujemo da je Isus umro i uskrsnuo, vjerujemo i zapisu Svetoga pisma da je njegova smrt bila žrtva za nas i za grijeh cijeloga svijeta, tako da će one koji spavaju u Isusu Bog izvesti iz mrtvih po njemu i kroz njega (1. Solunjanima 4:13,14). Kakva je to blagoslovljena, utješna misao da je cijeli svijet čovječanstva, koji je sišao u smrt u Adamu, kupljen,

tako da će smrtna kazna biti ukinuta, a time se i njihova smrt pretvorila u san iz kojeg će se svi probuditi u Milenijsko jutro, kako bi imali priliku naučiti o Božjoj dobroti i, ako žele, prihvatiti njegovu naklonost za vječni život kroz poslušnost.

Na kraju, primjećujemo da apostol podrazumijeva u nekim svojim izjavama da utjeha i mir Crkve uvelike ovise o jedinstvu Gospodnjeg Duha u različitim članovima; te bismo iz iskustva trebali primijetiti da je to slučaj. On kaže: „Konačno, braćo, budite pozdravljeni! Usavršavajte se, tješite se, budite iste misli, živite u miru pa će Bog ljubavi i mira biti s vama!” (2. Korinćanima 13:11). I opet (Filip. 2:1,2): „Ako li, dakle, postoji kakva utjeha u Kristu, ako li kakva okrepa ljubavi, ako li kakvo zajedništvo Duha, ako li kakve srdačnosti i milosrđa, upotpunite moju radost tako da budete istog mišljenja, imajući istu ljubav, budite složni, jedne misli!” Kakvi su to poticaji na jedinstvo, mir i bratsku dobrotu! Kako nam sugeriraju strpljivost, snošljivost, blagost, uslužnost i utjehu jednih prema drugima u Crkvi; da bi tako Duh Gospodnji mogao obilovati u svima, kako bi svatko mogao postići najveći mogući napredak na pravom putu. Draga braćo i sestre, budimo sve više dostojni imena Barnaba — tješitelj braće. Neka Sveti Duh sve više i više obiluje u nama, jer to je volja Gospodinova; da s njim obitavajući u nama bogato možemo svi biti sinovi i kćeri utjehe na Sionu, predstavnici našeg Oca i kanali Svetoga Duha, kao i Istine.

VRIJEME ŽETVE

ODGOVOR AUTORU MILENIJSKOG SVANUĆA I UREDNIKU SIONSKE STRAŽARSKE KULE:

Poštovani gospodine, — budući da ste promijenili svoja gledišta u vezi s Vremenima pogana, dopustite mi da sugeriram mogućnost još jedne pogreške. Vi računate da je sedamdesetogodišnje babilonsko sužanjstvo Židova počelo svrgavanjem Sidkije, posljednjeg judejskog kralja, ali primjećujem da „Kronologija biskupa Ushera,” dana na marginama naše Biblije u zajedničkoj verziji i temeljena na „Ptolemejevu kanonu,” počinje to sedamdesetogodišnje razdoblje devetnaest godina ranije — naime, u prvoj godini Nabukodonozora, kada je zarobio Danijela i druge istaknute Židove i položio židovsku zemlju pod danak. Sada, ako je ovo, uobičajeno računanje, točno, to bi značilo da su Vremena pogana počela devetnaest godina kasnije nego što procjenjujete, naime 587. godine prije Krista umjesto 606. godine prije Krista; a to bi zauzvrat učinilo da ta vremena završe devetnaest godina kasnije nego što ste računali — u listopadu 1933. godine umjesto u listopadu 1914. Što kažete na ovo? Jeste li

dovoljno skromni priznati da sam bacio neko novo svjetlo, i da ste vi i svi čitatelji SVANUĆA bili „svi u krivu,” hodajući u tami?

Odgovaramo da u tom prijedlogu ima previše „ako,” i da su svi oni u izobilju proturječni činjenicama i Svetom pismu, te stoga nisu vrijedni ni najmanjeg razmatranja.

(1) Brat griješi u pretpostavci da smo promijenili naš pogled na „Vremena pogana.” Ta „vremena” ili godine su 2520, s određenim početkom u 606. pr. Kr. i definitivnim završetkom u listopadu 1914. po Kr. Ne znamo razloga za promjenu te brojke: ako bismo to učinili, pokvarili bismo harmonije i paralele tako uočljive između židovskog i evandeoskog doba. Jedina „promjena” u pogledu jest ta da anarhija koja će uslijediti nakon završetka tih „vremena” neće ih skratiti; i da će četrdesetogodišnja „žetva” Crkve biti potpuna i da je neće ometati svjetska anarhija koja je slijedi. Ovo, kao što smo pokazali, čini paralelu sa židovskim dobom još točnijom; jer je židovska žetva od četrdeset godina završila 69. godine po Kr. — prije potpune anarhije među Židovima koja je nastupila sljedeće godine.

Čini se da nas je brat dalje krivo razumio kada uči da nikakva velika nevolja neće doći prije listopada 1914. godine. To je netočno: očekujemo veliku nevolju prema Otk. 13:15-17 prije toga datuma; ali to neće biti svjetska nevolja, anarhija koja će uzrokovati da se „zemlja,” odnosno društvo, otopi u žarkoj vrućini. Bit će to nevolja svojstvena Gospodnjim posvećenima. U prošlosti su se ove dvije izrazito odvojene nevolje manje jasno razaznavale nego sada. I to je upravo ono što bismo trebali očekivati — da svjetlost, koja sve više i više sja do savršenog dana, ne bi bila kontradiktorna, već bi uspostavila i razjasnila istine koje su nam već pokazane, uključujući vremena i razdoblja (Dan. 12:4,10; 1. Sol. 5:1-4).

POGREŠKA JE ODAVNO RAZOTKRIVENA

(2) U MILENIJSKOM SVANUĆU, sv. II., str. 36, 37, pažljivo smo zabilježili nepouzdanost svih drevnih povijesti, i nakon citiranja raznih autoriteta koji su to priznali, dodali smo zadnji odlomak:

„Biblija, naša od Boga providena povijest prve tri tisuće godina, jedino je djelo u svijetu koje nam — počevši od Adama, prvog čovjeka spomenutog u povijesti, spomenika ili natpisa, čije je ime, vrijeme stvaranja i smrti zabilježeno, i od kojeg se njegovi potomci mogu pratiti po imenu i dobi u uzastopnim poveznicama tijekom gotovo četiri tisuće godina — daje jasnu i povezanu povijest sve do razdoblja u kojem je svjetovna povijest dobro potvrđena. Kao što ćemo vidjeti, biblijski zapis seže do prve Kirove godine, 536. pr. Kr., što je dobro utvrđen i općeprihvaćen datum. Tu se prekida nit biblijske kronologije — na mjestu gdje je svjetovna povijest pouzdana. Bog je tako za svoju djecu osigurao jasne i povezane zapise sve do sadašnjeg vremena... Biblija je, dakle, grafikon cijele povijesti. Bez nje, kao što je doista rečeno, povijest bi bila poput rijeke koja teče iz nepoznatih izvora u nepoznata mora.”

Na stranici 52 istog sveska rekli smo: „Usher datira sedamdesetogodišnje pustošenje osamnaest godina ranije nego što je prikazano gore — to jest, prije zbacivanja s prijestolja Sidkije, posljednjeg judejskog kralja — jer je babilonski kralj mnoge ljude odveo u zarobljeništvo u to vrijeme (2. Ljet. 36:9,10,21; 2. Kraljevima 24:8-16). On očito čini neuobičajenu pogrešku smatrajući tih sedamdeset godina razdobljem sužanjstva, dok ih Gospodin izričito proglašava sedamdeset godina pustošenja zemlje, da zemlja treba ležati 'pusta, bez stanovnika' (Dan 9:2; Jer 26:9). To nije bio slučaj prije Sidkijina zbacivanja s prijestolja (2. Kraljevima 24:14). Ali pustošenje koje je uslijedilo nakon Sidkijina svrgavanja bilo je potpuno; zemlja je bila ostavljena vinogradarima i ratarima (2. Kraljevima 25:12), a ubrzo su čak i ovi — 'svi ljudi, i mali i veliki' — pobjegli u Egipat zbog straha od Kaldejaca (redak 26). Ne može

biti sumnje ovdje; i stoga u računanje vremena do opustošenja zemlje treba uračunati sva razdoblja do kraja Sidkijine vladavine, kao što smo mi učinili.”

Iz prethodno navedenog vidljivo je da smo u vrijeme pisanja SVANUĆA II. bili potpuno svjesni da su „Ptolemejev kanon” i „Usherova kronologija” skratili „sedamdeset godina” „opustošenja zemlje” i računali ih kao samo pedeset i jednu godinu; Usher je nastojao uskladiti biblijski izvještaj s „Ptolemejevim kanonom.” Mi smo, međutim, točno i ustrajno slijedili biblijske zapise i uzeli svjetovnu povijest samo tamo gdje je biblijska povijest završila. Ne možemo pretvoriti sedamdesetogodišnju pustoš zemlje u pedesetjednogodišnju pustoš radi sklada s Ptolemejem (Dan. 9:2; 2. Ljet. 36:21). Doista, odbacujemo sav Ptolemejev kanon od prve Kirove godine, 536. pr. Kr. — što se ide dalje u prošlost, to su veće pogreške.

„GDJE JE OBEĆANJE NJEGOVE PRISUTNOSTI?” (2. PETROVA 3:4)

(3) Obratite pažnju na zabunu koja bi nastala duž cijele linije zbog jedne gore predložene izmjene. To bi produžilo antitip Jubileja za devetnaest godina, čineći da Gospodinova prisutnost i „vremena obnove” ne budu ni u kojem smislu do 1874. godine plus 19 — 1893. godine. Naprotiv, to bi skratilo židovsko doba za devetnaest godina, i stoga, prema paralelama (MILENIJSKO SVANUĆE, svez. II., pogl. VII.), također bi skratilo evanđeosko doba i pokazalo da je vrijeme za žetvu (19 plus 19) 38 godina prije listopada 1874. — to jest, to bi uključivalo ideju evanđeoske „žetve” koja počinje 1836. godine i završava 40 godina kasnije, 1876. godine; a to bi uključivalo misao o Gospodnjoj prisutnosti 1836. godine umjesto 1874., okupljanje usnulih svetaca 1840. umjesto 1878., te završetak žetve „pšenice” 1876. umjesto 1914. po Kr., kao vrijeme kada bi spaljivanje „kukolja” trebalo biti u svjetskom „vremenu nevolje.”

Sva bi ta zbrka proizašla iz napuštanja biblijske priče u korist Ptolemejeva kanona. Neka uzmu mrak oni koji žele. Neka se mi, kojima su se otvorile oči razumijevanja, sve više i više radujemo pravom svjetlu. Kao što smo već vidjeli, „žetva” je vrijeme vijanja „pšenice” — vrijeme prosijavanja i razdvajanja, i na svakome je od nas da dokaže svoj karakter: „Pošto ste sve izvršili, ostanite postojani!”

Testovi ove „žetve” moraju biti poput onih kod židovske ili predodžbene „žetve.” Jedan od njih je križ, drugi je Kristova prisutnost, treći je poniznost, četvrti je ljubav. Židovi su bili ukoreni jer „nisu znali vrijeme pohođenja” (Luka 19:44). Stvar je dvostruko teška za one koji su jednom vidjeli svjetlo sadašnje Istine, a poslije odlaze u „vanjsku tamu” svijeta. To implicira nevjernost. „Stoga ako svjetlost koja je u tebi postane tama, kako li je tada velika ta tama!” (Mat. 6:23).

Sjeti se, dragi brate, riječi našega Gospodina u kontekstu: „Ako je oko tvoje zlo, cijelo će ti tijelo biti tamno.” „Zlo oko” predstavlja um izopačen gnjevom, zlobom, mržnjom, zavišću, svadom ili ambicijom. Takvo oko uma sigurno će dovesti u zabludu sud koji želi biti vođen njime. One koji imaju takvo „oko” nikada ne bi privukla Istina. No neki koji su privučeni Istini s pravim okom — istinskim, poštenim i bezazlenim srcem — mogu postati izopačeni kroz njegovanje krivog duha zbog sebičnosti, ambicije ili čega već, te izgubiti pravo oko i uskoro izgubiti prekrasnu viziju koja ih je prethodno očaravala. Gospodin objašnjava filozofiju stvari riječima: „Svjetlost je posijana za pravednike, Istina za one čestita srca.”

KAKO TESTIRATI OVE STVARI

Prije svega, idite Gospodinu u molitvi, željni spoznati Istinu. Zamolite za čisto srce, za poniznost i za mudrost koja dolazi odozgor, koja je najprije čista, zatim miroljubiva, popustljiva, puna milosrđa i dobrih plodova, nepristrana i nelicemjerna (Jak. 3:17). Zatim uzmite svoja SVANUĆA — medij kroz koji je Bog već blagoslovio vaše proučavanje njegove Riječi — sa Svetim pismom i iznova dokažite sva njegova učenja. U takvu stavu proučavanja uvjereni smo da ćete biti čvršće nego ikada uvjereni da je Gospodnja providnost posebno vodila u pripremi tih knjiga za sadašnje vrijeme — doista za Izraelce u kojima nema lukavstva.

Dolazeći do poglavlja VII. svez. II., o „Paralelnim dispencijama,” naći ćete to kao jedan od najuvjerljivijih dokaza cijele prezentacije. Ovo je jedan od deseterostrukih nizova dokaza koje bi vaša predložena promjena, ili bilo koja promjena, učinila beskorisnim i besmislenim.

Okrenite stranicu 232 SVANUĆA II. Tamo ćete vidjeti računanje koje pokazuje da razdoblje izraelske povijesti od Jakovljeve smrti do Kristove smrti iznosi 1845 godina. Uočiti ćete da je sedamdeset godina pustoši uračunato u taj proračun. Ali ako bismo prihvatili „vašu teoriju,” ili bolje rečeno zajedničku teoriju izgrađenu na Ptolemejevoj i Usherovoj kronologiji, to bi smanjilo ovih 19 godina, i umjesto 70 godina pustoši učinilo bi to 51 godinom. To bi smanjilo rezultat tako da bi cjelokupna duljina povijesti Izraela, koja je duga 1845 godina, bila 19 godina manja, naime 1826 godina od Jakovljeve smrti do Kristove smrti 32. godine po Kr., gdje je njihova „kuća” ostala pusta, a četrdeset dana kasnije na Pedeseticu uspostavljena je „kuća sinova.”

Dakle, primijetite da ako je židovsko doba bilo tip ili obrazac evanđeoskog doba, potonje bi bilo dugo 1826 godina (1845 manje 19) do točke koja odgovara Kristovoj smrti — točke u kojoj se Izraelovo „Mišne” počelo računati, kao što je istaknuo Prorok: „Čak i

dan danas objavljujem da ću ti dvostruko uzvratiti” — taj „dan” je jasno označen proročanstvom o jahanju na magarcu i klicanju. Sada izbrojite 1826 godina od 32. godine po Kr. kako biste pronašli paralelu evanđeoskog doba. Bilo bi to 1858. godine. Što se tada dogodilo da odgovara odbijanju nominalnog Izraela? Ništa!

Tri i pol godine prije (1854.) bi u ovom izračunu odgovaralo ili bilo paralelno početku službe našeg Gospodina, i trebale bi ovdje predstavljati Gospodinovu prisutnost i vrijeme žetve za skupljanje odabrane „pšenice” u žitnicu. Što se dogodilo 1854. godine da bi se ispunili ovi zahtjevi paralela? Ništa!

Četrdeset godina od početka službe našega Gospodina doživjelo je potpuni kraj židovske žetve 69. godine po Kr. — praćene anarhijom i uništenjem 70. godine po Kr. Dakle, paralele zahtijevaju da nakon četrdeset godina od početka žetve i paruzije evanđeosko doba ovdje treba biti ispunjeno i „gnjev” se treba izliti na narode. To bi u ovom argumentu bilo 40 godina od 1854., točnije 1894. godine. Što se dogodilo na taj datum, prije ili nakon njega, a što bi bilo paralelno sa strašnim nesrećama koje su zadesile prirodni Izrael? Koji dokazi postoje da je „žetva prošla, ljetu završilo i nismo spašeni”? Nikakvi!

Naprotiv, kako se veličanstveno sva proročanska razdoblja slažu s ovim paralelama i kako je neodoljiv njihov „glas” onima koji imaju „uši da čuju.” Česta ponovna proučavanja ovih svjedočanstava Gospodinove Riječi bit će nam svima korisna; i nijedno nije veličanstvenije, nadahnjujuće za vjeru i uvjerljivije od ovog poglavlja VII. iz svez. II. o paralelnim dispencijama. U najboljem slučaju, kao što Sveto pismo izjavljuje, mi smo posude koje cure, a mnoštvo briga ovoga života ima tendenciju istisnuti „Čudesne riječi života” do te mjere da mnogi pri ponovnom čitanju izjavljuju da su primili jednako velik, ako ne i veći blagoslov nego prvi put. SVANUĆA su samo preuređeno Sveto pismo s povezujućim komentarima; pa stoga nije ni čudo što nam neki pišu kako su ih čitali i po desetak puta i svaki put više cijenili njihove lekcije. Božja Riječ je nova svakog jutra i svježija svake večeri za one čija su srca usklađena s njom, u pjesmi Mojsija i Jaganjca.

„OH, BLAŽENSTVO — 1335 DANA”

Pomicanje od devetnaest godina, kao što brat sugerira gore — ili što se toga tiče promjena od čak jedne godine — utjecalo bi na sva vremenska proročanstva iz svez. III. SVANUĆA. 1260 dana, 1290 dana, 1335 dana, 2300 Danielovih dana — svi bi bili izbačeni iz pogona, izvan prekrasnog odnosa prikazanog u paralelnim dispencijama.

Svi se sjećamo kako smo bili oduševljeni kada smo prvi put proučavajući otkrili da paralele s dispencijom pokazuju da je naš Gospodin trebao biti

prisutan u listopadu 1874., kao točna paralela početka njegove službe i „žetve” židovskog doba; i kako je to uzbuđenje bilo pojačano kada smo pronašli isti datum točno označen tipom Jubileja; i kako smo gotovo vikali od radosti kada smo otkrili da je Danielovih „1335 dana” završilo točno na isti datum; i konačno, kako smo iznova i iznova ponavljali Prorokove riječi: „Oh, blaženstvo onoga koji čeka i dočeka 1335 dana.”

Kakav doista blagoslov! Kao što je apostol nagovijestio da će biti, tako smo i mi pronašli — „Vremena okrepe!” Uklonite ove paralele, razdvojite ovo svjedočanstvo mijenjanjem bilo kojeg dijela

kronologije i pred vama je još moćniji posao — posao obračunavanja bogate duhovne hrane koju nam Gospodin opskrbljuje od listopada 1874. — od vremena svoje prisutnosti, i u potpunom skladu s njegovim obećanjem da će se opasati i postati sluga svojih pravih slugu u svojoj drugoj prisutnosti i posluživati im „hranu u pravo vrijeme,” šaljući je iz ruku svojih vjernih slugu. Bavili smo se ovom temom opširnije nego što se čini da zaslužuje, vjerujući da bi to moglo potaknuti neke da slijede apostolov poticaj: „Zbog toga moramo još više paziti na ono što smo čuli, kako to ne bismo propustili” (Hebr. 2:1).

NAAMAN IZLIJEČEN, GEHAZI UDAREN

– 2. KRALJEVIMA 5:1-14 — LISTOPAD 23. –

Ključni tekst: „Ozdravi me, GOSPODE, i bit ću ozdravljen; spasi me, i bit ću spašen.” — Jer. 17:14

KRALJEVSTVO Sirije graničilo je sa zemljom Izrael na sjeveru i istoku, i u vrijeme naše lekcije bilo je prilično utjecajno među narodima svijeta. Ponekad je bilo u sukobu s Izraelom, dok su se ponekad ove dvije i druge nacije udružile u svom protivljenju Asirskom carstvu, još utjecajnijem susjedu dalje na istoku. Naaman je bio vrhovni zapovjednik Sirije, poznat po svojim osobnim sposobnostima kao vojnik, a posebno ga je priznao kralj Sirije jer je po njegovoj ruci Gospodin dao izbavljenje Siriji i Izraelu zajedno protiv Šalmanesara II.

Naamanovu pobjedu ovaj redak pripisuje Jehovi. (Jehova je izvorna riječ gdje god se „Gospodin” piše malim velikim slovima u uobičajenoj verziji Starog zavjeta). Iz ovoga ne smijemo zaključiti da Bog nadgleda svaki rat i svaku bitku na zemlji, te da oni koji pobjeđuju imaju njegovu naklonost, a oni koji izgube njegovu nemilost. Gospodnje su naklonosti bile s jednom posebnom nacijom, Izraelom, od vremena njihova usvajanja kao Abrahamove djece do vremena kada je, prema riječima našeg Gospodina, njihova kuća bila ostavljena pusta — božanska naklonost povučena od njih. Sveto pismo nam, međutim, objašnjava da se Gospodin u određenoj mjeri miješao u poslove vanjskih naroda — kako bi ih koristio kao sluge ili alate za postizanje svojih namjera. Na primjer, posebno smo obaviješteni u Svetom pismu da je u nekoliko navrata Gospodin dovodio narode protiv Izraela kako bi kaznio svoj poseban narod, vodeći ih u zarobljeništvo u strane zemlje itd., kao u babilonskom sužanjstvu.

Ova uplitanja s Gospodnje strane nisu bila putem donošenja spasenja ili evanđeoske poruke u poganske zemlje, već samo sastavni dio njegovih odnosa s Izraelom — pripremanje Izraela da bude njegov poseban narod, da bude spreman za dolazak Mesije. Opet vidimo iz Svetog pisma da je Gospodin, dok je davao određeni zakup vladavine kraljevstvima ovoga

svijeta, u međuvremenu između rušenja tipskog kraljevstva Izraela i vremena za uspostavu antitipskog kraljevstva duhovnog Izraela pod Kristovim poglavarstvom u milenijskoj slavi, ipak imao opći nadzor i figurativno je držao operacije pod kontrolom — „Dotle ćeš ići, ali ne dalje” — ostalo će obuzdati. Kada dođe Gospodinovo vrijeme za potpuno uplitanje u vladavinu ovim svijetom, za potpuno svrgavanje svih antagonističkih autoriteta i za provedbu pravednosti u svijetu, to će biti u vrlo različitim razmjerima od bilo čega što se do sada dogodilo: Mesija, odjeven u svu moć i autoritet, i s njim povezani pobjednici ovoga evanđeoskog doba, bit će veliki Kralj koji će, kao Jehovin namjesnik, vladati narodima sa željeznom palicom, postavljajući sud za red, a pravednost za visak.

MALA SLUŽAVKA

Prilikom jednog od sukoba između Sirije i Izraela, Sirijci su, budući uspješni, odnijeli nešto plijena, uključujući mlade Izraelce koji su tako postali robovi Sirijcima. Jedna od njih, sluškinja, postala je sluškinja u domu Naamana, najvećeg sirijskog generala. Vidjevši ga oboljelog od gube — neizlječive bolesti tada kao i sada — sugerirala je da je u Izraelu veliki Božji prorok, Elizej, o kojem je čula prekrasne stvari i čuda, i za kojeg je bila sigurna da može izliječiti njezina gospodara Naamana. Nismo obaviješteni koliko je ozbiljna bila Naamanova bolest, ali znamo da gubavci, čak i pod nepovoljnim uvjetima, često žive dugo; poznato je da pod tom bolešću žive i do četrdeset pet godina. To je odvratna bolest, trošenje ili truljenje zahvaćenog dijela, griženje mesa, nešto poput raka, ali općenito nije bolno sve do kasnijih faza. Bila je to upravo takva bolest koje bi se sposoban i aktivan čovjek poput Naamana posebno želio riješiti. Njegovo hvatanje za prijedlog male djevojčice vjerojatno je bilo pod Gospodinovim nadgledanjem, jer bi obično čovjek

njegovih sposobnosti obraćao malo pažnje na takav prijedlog čudesne moći u susjednoj zemlji manjeg opsega i utjecaja od njegove. Naaman je očito skrenuo pozornost na stvar kralju, koji je s entuzijazmom gajio nadu u oporavak svog omiljenog generala. Tako je kralju Izraela napisano kraljevsko pismo u kojem je stajalo: „Sada kad ovo pismo dođe do tebe, evo, s njime ti šaljem svoga slugu Naamana da ga izliječiš od njegove gube.” Moramo zapamtiti da je kralj Izraela, iako je navodno donekle priznavao Jehovu, zapravo bio idolopoklonik, potičući u kraljevstvu lažno obožavanje kakvo Gospodin nije zapovjedio. Moramo se prisjetiti da pod tim uvjetima nije imao posla s prorokom Elizejem, koji se udomio u glavnom gradu Samariji, i možemo reći da jedva da je znao za njega.

Kada je kralj Joram pročitao pismo, vidio je da se od njega očekuje da učini čudo i, razderavši svoju odjeću kao znak očajne nevolje, izjavio je da kralj Sirije samo pravi izgovor ovim pismom, tražeći drugu priliku za rat i invaziju na Joramove slabije vlasti, kako bi odnio još više plijena i zarobljenika.

Vijest o ovom incidentu proširila se cijelim gradom, ali vjerojatno je osim toga Elizej imao božansko otkrivenje u vezi sa statusom stvari. Očito svjestan Božje moći s njim u takvoj nuždi — možda izravno upućen u tu svrhu — Elizej je kralju poslao poruku: „Zašto si razderao svoju odjeću? Zašto očajavaš? Neka sada dođe k meni Sirijac stranac, pa će znati da postoji prorok Gospodnji u Izraelu.” Kralju Joramu je bilo drago što je u takvoj nuždi uputio generala Naamana k proroku, što je bez sumnje i učinio s mnogim uvjerenjima da liječenje gubavaca nije bilo u moći kraljeva ili knezova ili običnih bića; nego da je ovdje bio čovjek kojeg je mala zarobljena sluškinja očito spominjala, i da je za Naamana želio najbolje rezultate. Tako se povorka konja i bojnih kola generala Naamana odvezla do vrata Elizejeve kuće i tamo primila poruku od proroka: „Idi i operi se sedam puta u Jordanu i tijelo će ti se oporaviti i bit ćeš čist.”

Ne možemo se čuditi što je Naaman bio ljut i ogorčen što je osoba njegova ranga tako olako otpuštena. Bilo bi kao i svaka svjetovna osoba da se ljuti pod takvim okolnostima: potrebna je milost poniznosti da se prihvate omalovažavanja i poniženja bez pokazivanja povrijeđenosti. Sigurni smo da ne bi bila Božja volja da mi, kao njegovi sljedbenici, u bilo kojem smislu riječi dupliciramo ili kopiramo način koji je Elizej pokazao ovom prilikom. Naprotiv, sama bit kršćanske milosti proglašena je ljubavlju koja je ljubazna, dugotrpljiva, strpljiva, nježna i koja iskazuje čast onima kojima čast pripada itd. Što bolje Gospodinov narod to može držati kao pravilo za svakodnevn život, to će općenito veći biti njihov uspjeh u služenju Istini. Krotkost, blagost, strpljivost i

dobrota elementi su kršćanskog karaktera i moraju se njegovati ako sadašnjim iskustvima želimo postati prikladni za nebesko Kraljevstvo.

Ovim ne kritiziramo Elizeja i njegov postupak, jer on nije bio kršćanin; živio je nekoliko stoljeća prije dolaska velike Glave, prije nego što je djelo otkupljenja izvršeno i prije nego što je otvoren novi i živi put da hodamo njegovim stopama. Elizej je kao prorok zauzimao poseban položaj i ne znamo je li njegovo ponašanje u ovom slučaju bilo posebno usmjereno od Gospodina te posebno mudro i prilagođeno uvjetima. Naaman nije shvaćao da je pozivajući Elizeja zapravo zazivao Boga, čiji je Elizej bio samo sluga. Stoga je bilo prikladno da Naaman nauči lekciju, i vjerojatno ju je naučio zahvaljujući spomenutim iskustvima. Zapravo, Elizejev postupak je poručio: „Ja sam veći od tebe, jer dok si ti sluga kralja Sirije, ja sam sluga Kralja kraljeva, Svemogućeg; dok, dakle, u skladu sa željama moga Kralja odobravam traženu blagodat, učinit ću to na takav način da naučiš lekciju da to primaš kao uslugu, a ne, kako očekuješ, u zamjenu za skupe poklone i nagrade koje si donio sa sobom.”

Kao general, mogli bismo pretpostaviti da je Naaman bio prilično borben, a to se očitovalo u njegovu ogorčenju Elizejevim postupkom. Svojim drugovima i slugama izrazio je to ogorčenje izjavljujući da nije morao doći na dugo putovanje da bi mu rekli da se ode okupati, te da su sirijske rijeke ionako bile bolje od Jordana u svjetlucavoj čistoći. Potonje je bilo točno, jer je rijeka Abana poznata po svojoj kristalnoj, bistroj čistoći. O njezinim vodama jedan pisac kaže: „Abana je bez sumnje moderna Barada, rijeka kojoj divna oaza Damaska duguje svoju ljepotu i samo postojanje; Grci su je zvali 'Zlatna tekućica'. Ima najbistriju moguću vodu i neobično svijetlu boju; ujutro punu, duboku, smaragdno zelenu, a navečer safirno plavu. Bilo je nemoguće ne misliti na dva dragulja, tako da je povremeno nalikovala njihovim jasnim linijama poput dragulja.”

Uvrijeđeni Naaman nije ponudio ništa od darova koje je donio za proroka, nego je ogorčen krenuo sa svojim kolima kući. Naamanove sluge mogle su zauzeti mirniji i promišljeniji pogled na situaciju nego on sam, jer nisu bile toliko osobno pogođene. Njima se činilo kao da je Prorok doista pokazao veliku dozu dostojanstva, kao da je bio sluga doista vrlo velikog kralja; njima se činilo da to još više podupire njegovu tvrdnju o sposobnosti da izliječi bolest. Nesumnjivo su također zaključili da Prorokov dom nije bio ekstravagantan i da on očito nije bio pohlepan za prljavim dobitkom, te nije tražio nikakvu naknadu za danu poruku. Dok su kola vozila prema kući, raspravljalo se o tim stvarima, a Naaman se uvelike ohladio i počeo zauzimati razumniji pogled na situaciju; konačno je bio uvjeren da treba slijediti

prorokova uputstva jer ionako moraju prijeći rijeku Jordan na povratku kući, pa ne može naškoditi ako pokuša. Učinio je to, umočivši se sedam puta prema uputama, i sa sedmim uranjanjem njegovo je tijelo bilo izliječeno od gube; njegovo tijelo i koža ne samo da su postali zdravi nego i svježiji kao u djeteta — bolji nego ikada prije. Bio je čist, njegova guba je nestala.

GUBA SIMBOL GRIJEHA

Guba se u Svetom pismu koristi kao simbol grijeha, a ponekad ju je Gospodin nanosio kao kaznu za grijeh, kao na primjer u slučaju Mirjam, Mojsijevе sestre, koja je oboljela od gube zbog svog neprikladnog stava i nepoštovanja jezikom prema svom bratu Mojsiju, kao odgovor na čiju je molitvu ozdravila. Grijeh je neizlječiva bolest, i stoga ga dobro predstavlja guba; kao guba, grize kao čir i svi koji ga imaju su „nečisti.” Postoje mnogi prijedlozi o tome kako se grijeha može riješiti: postoje filozofije koje poriču njegovo postojanje, druge koje nam govore da moralni život okajava grijeh. Ali te različite filozofije, teorije i prijedlozi nalikuju vodama Sirije za koje je Naaman dobro znao da ga ne mogu očistiti niti mu vratiti zdravlje. Riječ Božja ukazala nam je na jedini lijek za ovu bolest grijeha, jedini kanal kroz koji se može dobiti oprost — „Nema drugoga imena pod nebom danog ljudima po kojem bismo se mogli spasiti osim imena Isusova.” Koliko god čovjek filozofirao o tome, grijeh je neosporan i nemoguće ga je izliječiti osim ako Gospodin ne dâ olakšanje.

Još jedna misao u vezi s ovim: sličnost iscjeljenja Naamanove gube s iscjeljenjem grijeha jest u tome što je prvo zahtijevalo sedam uranjanja u Jordan. Možemo pretpostaviti da je Naaman svaki put kada se umočio tražio rezultate kako bi vidio odlazi li guba; ali možemo biti sigurni da nije bilo rezultata do sedmog uranjanja, i da je odustao kod petog ili šestog govoreći: „Beskorisno je, nema očitog poboljšanja,” ne bi dobio blagoslov. Tih sedam uranjanja može nam predstavljati savršenstvo: ne da trebamo sedam puta vjerovati u Isusa, sedam puta se obratiti niti se sedam puta krstiti u smrt; ali kako sedam predstavlja savršenstvo, misao bi bila da naše vjerovanje mora biti savršeno ili potpuno, naša poslušnost mora biti savršena ili potpuna, naše krštenje u smrt u Krista mora biti savršeno ili potpuno, inače nema oprostjenja grijeha i ne bismo uspjeli dobiti željene i obećane blagoslove. Utisnimo ovo u svoja srca i umove i u sve na koje imamo utjecaja — da polovično posvećenje i poslušnost nisu ono što Gospodin voli častiti i blagosloviti.

Nekoliko stvari povezanih s Naamanovim iskustvima pokazuje nam da je Gospodnji blagoslov iscjeljenja dodijeljen čovjeku prirodno plemenitih osobina. Prva među njima bila je činjenica da je služavka njegove žene bila zainteresirana za njega i

brinula se za njegovu dobrobit. Ljubav mladih i nevinih nije uvijek siguran test karaktera; ali treba joj dati njezinu težinu kada razmišljamo o osobama o kojima nemamo najpotpunije znanje. Drugo, kada je Naaman otkrio da je njegova bolest nestala, mogao je sam sebi reći: „Pa, primio sam veliki blagoslov i dobio sam ga jeftino. Da je Prorok sišao k meni na ljubazan način i uvjerio me u ove rezultate, ili da sam se ponudio da pođe sa mnom, u potpunosti sam namjeravao da dobije obilan dar, ako ne i sve bogato blago koje sam donio sa sobom; ali sada, budući da se nije toliko trudio sići do mojih kola, sigurno se ne moram spremati vratiti mnogo kilometara u Samariju i ponuditi mu dar. Možda bi to doista i odbio. Ići ću svojim putem i zadržati stvari.” Takav postupak pokazao bi nam da Naaman nije bio plemenit čovjek, koliko god bio uspješan u pridobivanju povjerenja svoga kralja i koliko god ga je Gospodin upotrijebio u oslobađanju Sirije i Izraela od moći Asiraca. Plemeniti umovi ne žele sebično dobiti sve što mogu od sadašnjeg života i dati što je manje moguće drugima. Istinski veliki uživaju u tome što su pravedni, da, što su velikodušni. Možemo biti sigurni da je velikodušno srce cijenjeno u Gospodnjim očima kao i u procjeni istinski plemenitih muškaraca i žena. U mjeri u kojoj to vidimo, neka svatko pazi na svoje srce, um i ponašanje kako bi se tako mogao približiti plemenitom standardu koji Gospodin i najbolja njegova djeca odobravaju.

Sjećamo se da mu je za vrijeme službe našega Gospodina deset gubavaca viknulo dok je prolazio: „Smiluj nam se, Sine Davidov.” Oni su ga tim izrazom priznali kao Mesiju, Korijen i Potomstvo Davidovo, i željeli su da ih Gospodin ozdravi od gube — vrlo slično Naamanovoj situaciji, samo što su u prvom slučaju većina njih bili Židovi. Sjećamo se da ih je Gospodin poslao na put na kojem su svi ozdravili, ali se samo jedan od njih vratio zahvaliti kako bi priznao njegov blagoslov. Naš je Gospodin komentirao tu činjenicu i činilo se da je duboko ožalošćen zbog nezahvalnosti devetorice, te je čak istaknuo da onaj koji se vratio i slavio Gospodina nije bio Židov, nego Samaritanac — ne nasljednik s Izraelom u obećanjima, nego jedan od onih izvan zavjetne milosti Gospodnje. Slično tome, Naaman je bio izvan zavjetnih obećanja, što je činjenica koja se također spominje u Novom zavjetu kao dokaz Božjeg milosrđa. Rečeno nam je da je u Izraelu bilo mnogo gubavaca u isto vrijeme kada je ovaj plemeniti Sirijac milošću Gospodnjom ozdravio.

Pobrinimo se, dragi prijatelji, budući da smo pravi Izraelci, „nasljednici po obećanju,” i primivši od Gospodina ozdravljenje, oprostjenje i blagoslov, da budemo puni zahvalnosti i hvale te da ne štedimo truda to izraziti; da ne tražimo to bez ikakvih troškova, već da se radujemo što možemo dati Gospodinu plod njegova blagoslova i žrtvu zahvalnosti — baš kao što

je Naaman želio učiniti ovom prilikom vrativši se u Samariju proroku i ponudivši mu darove koje je donio za tu svrhu. Oni su bili posvećeni unaprijed kada se nadao blagoslovu. Bi li on, nakon što je primio blagoslov, uskratio neki dio? Da je to učinio, pokazalo bi se da nije dostojan blagoslova. Slično tome, Gospodinov narod, bježeći od grijeha i želeći oprostjenje i pomirenje, općenito je sklon potpunom posvećenju svega Gospodinu; ali nakon primanja njegove milosti, ako pokušaju zadržati nešto ili sve od posvećenih zemaljskih stvari, kako bi njihov put izgledao Gospodinu i svima koji su imali njegovo svjetlo i duh Istine? Izmjerimo svako svoje srce ovim pravilom.

Procjenjuje se da je srebro i zlato koje je Naaman uzeo kao dar bilo ekvivalentno iznosu od 77.540,00 dolara, uz dodatnih deset skupocjenih odora značajne vrijednosti. To se nije smatralo prevelikim darom za željeni cilj i za položaj ili rang davatelja. Dar je ponuđen Elizeju riječima: „Evo, sada znam da nema Boga na svojoj zemlji osim u Izraelu. Stoga sada, molim te, primi dar od svoga sluga.” Ali Elizej odgovori: „Tako mi života GOSPODNJEG pred kojim stojim, neću ništa primiti.” I on je navaljivao da to primi, ali je ovaj odbio. Da je Elizej prihvatio novac, bez sumnje bi ga mogao upotrijebiti u vezi sa svojom misijom kao Gospodnji prorok ili među sirotinjom Izraela; ipak je očito bolje učinio odbivši to. Tako je i s onim slugama Gospodnjim koji daju svoje vrijeme i talente njegovoj službi. Ne može se reći da bi bilo pogrešno od njih da primaju naknadu ili plaću; ne može se reći da kao sluga Gospodnje nisu vrijedni naknade; ipak vjerujemo da će u pravilu Gospodin biti više proslavljen kada bi oni koji mu služe bili pažljiviji u tome da službe Istine drže potpuno odvojene od svih plaćeničkih razmatranja. Gospodin koji posjeduje sve zlato i srebro i stoku na tisuću brežuljaka može se pobrinuti za svoje djelo i za sve svoje sluga; vjerujemo da je više počašćen što ga gledaju i vjeruju u njegovu providnost nego u prihvaćanju bilo čega što je u naravi plaćanja za dijeljenje njegove milosti.

Naamanovo priznanje Boga Izraelova kao jedinog pravog Boga očito nije bilo samo bombastično, jer je odmah zatražio dovoljno posvećenog tla Palestine za izgradnju žrtvenika Gospodinu, kako bi tako mogao u Siriji prinijeti žrtvu na posvećenoj zemlji. Štoviše, njegov je um shvatio situaciju da sada kao Gospodinov sljedbenik, čije je razumijevanje bilo otvoreno, više nije mogao ispravno činiti stvari koje je prije činio u lažnom obožavanju u zajednici sa svojim kraljem. Upitao je proroka kako bi Gospodin gledao na to da on uđe sa sirijskim kraljem u hram sirijskog poganskog boga Rimona; kralj se oslanja na njegovo rame i od njega se očekuje da se pokloni zajedno s kraljem — hoće li Gospodin oprostiti takvo ponašanje s njegove

strane ili mora poduzeti odlučnije korake u potpunosti odbijajući pratiti kralja?

Čini se da je prorok dao nagovještaj da će Naaman s pravom krenuti uobičajenim putem kao i prije, dok će u svom vlastitom srcu služiti Gospodinu i služiti samo njemu. Čini se da je sporna točka u tome što Naaman u svemu ovome nije bio Izraelac, nego još uvijek Sirijac — još uvijek stranac savezima i obećanjima Izraela, još uvijek bez Boga i bez nade u svijetu. Mogao je stoga učiniti stvari s kraljem koje bi bilo neprilično da učini Izraelac, jer je potonji bio pod posebnim zavjetnim odnosom s Gospodinom. Ovdje se podsjećamo na Kornelija, prvog nežidovskog obraćenika koji se spominje u Djelima 10. Bio je čovjek koji se bojao Boga, davao mnogo milostinje i nastojao živjeti pravedno i trezveno, a ipak — budući da nije bio Židov — bio je stranac i tuđinac što se tiče saveza s Izraelom; jer nije mogao biti primljen u zajedništvo s Gospodinom do nakon pomirbene žrtve, do kraja milosti „sedamdeset tjedana” nad Izraelom, pa čak i tada samo slušanjem i vjerovanjem u „riječi” života i začetkom od Duha. Tako i Naaman Sirijac, ne živeći u tako povoljnom vremenu, uopće ne bi mogao biti primljen u zavjetni odnos.

Plemenito ponašanje ovog čovjeka, njegova iskrenost i njegova očita spremnost da žrtvuje sve za Gospodina posramljuje put mnogih koji su Božjom milošću postali „pravi Izraelci” i posvojeni su u božansku obitelj kao sinovi. Mnogi od njih imaju puno manje savjesti po takvim pitanjima — mnogi su mnogo manje oprezni u plovidbi pod lažnim bojama, krivo predstavljajući Gospodina i Istinu. Mnogi su zarad zemaljske slave, položaja ili sadašnjeg blagostanja spremni žrtvovati praktički sve. Pobrinimo se, dragi čitatelji, da stavimo Gospodina na prvo mjesto u svim našim proračunima; i ako se divimo takvoj čestitosti i iskrenosti u poganskom generalu Naamanu, mnogo više bismo je trebali pronaći u našim vlastitim srcima i ponašanju, i mnogo više bi Gospodin trebao očekivati od nas u smislu poslušnosti čak do smrti — poslušnosti pravu, načelu, istini i Njemu.

GEHAZIJEVA DVOLIČNOST KAŽNJENA

S druge strane, obratite pažnju na neplemenitog Gehazija, Elizejeva slugu, koji iako je bio svjedok Božje moći preko proroka, nije bio stvarno i istinski blagoslovljen ispravnim razvojem karaktera. Srce mu je bilo puno sebičnosti i tugovao je što darovi nisu primljeni. Požurio je za Naamanovim kolima i lažnim predstavljanjem i lažima u ime svog gospodara primio darove značajne vrijednosti — ali dobio je i više. Prorok Gospodnji, uvidjevši cijelu stvar, izrekao mu je kao kaznu za njegov pogrešan postupak Naamanovu gubu. Dakle, žao nam je što moramo reći, postoje neki u svakodnevnom dodiru s Istinom i s Gospodinovim

posvećenim slugama koji ne sudjeluju u duhu Istine niti u duhu slugu — u kojima je sebičnost vladajuća strast i koji će prema tome na kraju ne samo propustiti primiti velike blagoslove kao što su došli Naamanu, nego će dodatno primiti božansku nemilost, drugu smrt.

Naš ključni tekst nije posebno povezan s lekcijom, ali je unatoč tome vrlo prikladan u vezi s nekim od zaključaka koje smo iz njega izvukli. Oni koji su pogođeni moralnom gubom, grijehom, ovdje su predstavljeni kako zazivaju Gospodina za nužno ozdravljenje i spasenje. Gospodin je čuo naš poziv prije nego što smo ga izgovorili. Prije nego što smo se rodili, da, prije postanka svijeta on je pripremio odgovor za naš vapaj; bio je spreman odgovoriti na

vapaj svih onih koji istinski traže preko njega oslobođenje od grijeha i njegove kazne, jer je Krist Isus, naš Gospodin, proglašen Jaganjcem zaklanim prije postanka svijeta. Naše spasenje počinje u trenutku našeg potpunog prihvaćanja oprosta, ali se nastavlja kroz ostatak sadašnjeg života i bit će dovršeno našim sudjelovanjem u veličanstvenom uskrsnuću milenijskog jutra. Tko god se u međuvremenu dobrovoljno vrati grijehu, „valjanju u blatu,” ili tko god u međuvremenu odbaci velikog Posrednika kao jedini put spasenja, gubi sve — jer nema drugog imena danog pod nebom ili među ljudima po kojem bismo morali biti spašeni, nikako drugačije nego slušajući njegov glas i njegovu Riječ.

NAŠI NEVIDLJIVI ČUVARI

– 2. KRALJEVIMA 6:8-23 — 30. LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Anđeo se GOSPODNJI utaboruje oko onih koji se boje njega i izbavlja ih.” — Psa. 34:7

NAŠA LEKCIJA temelji se na čudu koje je Gospodin učinio preko proroka Elizeja. Kao što je već napomenuto, kraljevstvo Sirije nalazilo se sjeverno i istočno od kraljevstva Izraela, a ta dva nisu bila odvojena prirodnim granicama kao što su planine ili mora. Shodno tome, ratovi između dviju zemalja nisu bili nerijetki. Podsjećamo da je u jednom od tih pohoda Sirijaca na Izraelce sluškinja Naamanove žene bila zarobljena. Sjećamo se da je Naaman, kada je došao kod izraelskog kralja, smatrao da je njegov dolazak samo izgovor za novi rat. Naša lekcija nam skreće pozornost na kasniju odluku sirijskog kralja da izvrši invaziju na Izrael kako bi dobio plijen itd. Osmišljeno je nekoliko planova napada na razne gradove, ali svaki put su ti napadi bili osujećeni jer je sirijska vojska nalazila gradove koje je napala svježe pripremljene za obranu. Kralj je zaključio da se na njegovu dvoru ili u taboru nalazi izdajica koji je otkrio njegove tajne planove kralju Izraela, te je pokrenuo potragu za izdajnikom. Njegovi su savjetnici, međutim, čuli za Elizeja — možda preko Naamana ili onih koji su ga pratili u vrijeme njegova iscjeljenja. Oni su objasnili kralju Sirije da je vjerojatnije tumačenje stvari da je prorok Elizej otkrio izraelskom kralju sve spletke i planove protiv interesa nacije.

Iako je kralj očito bio moćan čovjek, nije bio mudar u svojoj odlučnosti da utvrdi gdje se nalazi Elizej i da ga prvi uhvati, te tako osigura odriješene ruke u pljačkanju gradova Izraela. Mogao je znati da bi Elizej, ako bi mogao obavijestiti kralja o planovima, mogao biti jednako dobro informiran o stvarima koje se tiču njega samog. Ali tako je sa svima koji Božju mudrost izostavljaju iz svojih proračuna. Apostol sažima stvar za njih govoreći: „Ljudska mudrost je kao ludost pred Bogom,” jer svijet svojom mudrošću ne poznaje Boga i ne uzima u obzir bezgraničnost njegove mudrosti i moći. Kršćanin, naprotiv, prepoznajući božansku snagu

i mudrost i slažući se s njima, time je blagoslovljen. Kakva god bila mjera njegove mudrosti i razboritosti kao tjelesnog čovjeka, to bi sigurno bilo pojačano njegovim sudjelovanjem u mudrosti koja dolazi odozgo — „duhu zdrave pameti,” Duhu Gospodnjem.

Čim je kralj saznao da je Elizej u gradiću Dotanu, poslao je vojsku, uključujući konje i bojna kola, da opkoli grad i osigura hvatanje proroka. Potonji je bez sumnje unaprijed razumio situaciju, ali radeći u skladu s Gospodinovim aranžmanom nije pobjegao iz grada. Bio je potpuno spokojan u umu gledajući na to pitanje, ali njegov sluga je bio jako uznemiren — mislio je da će Prorok i on biti odvedeni kao zarobljenici u Siriju da od tada budu robovi. Elizej ga je, međutim, utješio uvjerenjima u pogledu božanske moći koja ih je obuhvaćala, mnogo veće od moći njihovih neprijatelja. Zatim, ne samo kao pouku sluzi, nego također nedvojbeno namijenjeno od Gospodina kao pouku za njegov narod kroz sva vremena, Elizej se molio da se mladićeve oči otvore kako bi mogao vidjeti i shvatiti pravu situaciju. Sluga je odmah primijetio da je cijelo brdo oko grada bilo dovoljno zaštićeno od okolnih vojski — „konja i vatrenih kola” uokolo Elizeja i njega. Moramo pretpostaviti da su konji i vatrena kola bili po prirodi vizija darovana sluzi i nama kao ilustracija dane božanske moći i zaštite. Gledano tako, ono što je sluga vidio bila je aktivna prisposoba, slika slična simboličnim slikama Otkrivenja — koja je najtemeljitiije i najpotpunije služila predviđenoj svrsi i davala očima njegova razuma ispravnu koncepciju božanske moći prisutne s Prorokom.

BOŽANSKA PROVIDNOST POSVUDA OKO NAS

Ovo je središte naše lekcije i u potpunom je skladu s drugim izjavama iz Svetog pisma kao što je, na

primjer, ključni tekst, pri čemu potonji ne daje sliku konja i bojnih kola koji predstavljaju moć, već tabor koji predstavlja stalnu i trajnu prisutnost božanskih predstavnika koji sigurno čuvaju sve interese vjernih Gospodinovih. Apostol nas uvjerava da su Božji anđeli službujući duhovi poslani da služe onima koji će biti baštinici spasenja, spašenima ovoga evanđeoskog doba — ne samo pobjednicima „maloga stada,” nego i pobjednicima „velikog mnoštva.” Svi oni, jer vjeruju u Krista, jer su srcem vjerni i jer su potpuno posvećeni Gospodinu i začeti njegovim Duhom, posebni su i sretni predmeti njegove milosti kojima služe nevidljivi glasnici. Naš Gospodin Isus iznosi praktički istu misao u svojoj izjavi: „Njihovi anđeli uvijek gledaju [imaju pristup] licu moga Oca” (Mat 18:10). Čini se da Učiteljeve riječi impliciraju barem jednog ili više anđela koji su zaduženi za one posvećene, same izabrane. On koristi još drugačiju figuru govora u ilustriranju stvari, kao da nas želi uvjeriti da ti glasnici neće kasniti u brizi za naše interese, da ih neće ometati važniji nebeski posao, nego da će odmah imati izravan pristup božanskoj prisutnosti i pažnji kako bi svi naši interesi bili uvaženi.

Skupljajući zajedno ove različite slike, u cjelini imamo nešto poput ovoga: Naš veliki, svemudri i svemoćni nebeski Otac ima bezbrojne glasnike pod svojim zapovijedanjem, a mnoge od njih je imenovao i odredio da se brinu za interese njegove stvari na zemlji — posebno da bdiju nad izabranima i služe im. Stoga im ništa ne može ni na koji način nauditi, osim ako nebeski Otac vidi da bi se zemaljska povreda ili nedostatak pokazao korisnim bilo za pojedinačno novo stvorenje ili za opću Gospodinovu stvar. To je u potpunom skladu s njegovim općim jamstvom da će sve surađivati na dobro onima koji ga ljube.

Takvo korištenje nebeskih glasnika nipošto ne poništava misao da se Gospodinova zemaljska djeca često koriste kao službenici i sluge jedni drugima. Doista, možemo biti uvjereni da nevidljivi glasnici ili sluge općenito, ako ne i uvijek, moraju djelovati kroz ljudska sredstva — po mogućnosti kroz same izabrane. O ovoj vrsti službe koju braća vrše jedna za drugu pod nadzorom božanske moći i glasnika imamo ilustracije u djelu žetve: na primjer, pod nadzorom našeg sada prisutnog Gospodina i njegovih nebeskih četa, a ipak to uglavnom obavljaju udovi njegova tijela još u tijelu. Opet imamo ilustracije istoga u objavi Ps. 91:11,12: „Jer će anđelima svojim zapovjediti za tebe da te čuvaju na svim putevima tvojim. Na rukama će te nositi da ne bi udario o kamen nogom svojom.” Nema sumnje da su nebeski glasnici povezani s ovim djelom, no ipak se samo djelo očito obavlja ljudskim sredstvima — Crkvom u tijelu. Na primjer, Gospodin je u ovom sadašnjem vremenu žetve dao svojim glasnicima, vođama svog posvećenog naroda, „nalog,”

poruku, riječ upozorenja, savjet i obavijest — otvaranje Riječi istine i prosvjetljenje njihova razumijevanja — da trebaju nositi sve članove klase „nogu,” sve izabrane u ovom vremenu ozbiljne kušnje, testiranja i spoticanja, kako se u bilo kojem trenutku bilo tko iz ove klase ne bi spotaknuo kroz osobita iskušenja sadašnjeg vremena. Kako se očigledno ovo ispunjava: poruka žetve u svojim različitim značajkama, koja se odnosi na svaku fazu Istine koja je sada dospjela i svaku fazu pogreške koja se sada razotkriva, Božja je moć čuvanja po kojoj prema njegovu jamstvu znamo da ništa neće nauditi „nogama” članova pravog „tijela Kristova.”

Na nama je da se radujemo ovim blagoslovima i milostima Gospodnjim i da povećamo našu vjeru; a lekcija koja se razmatra je pomoć u vezi s tim jer nam pokazuje kako je čak i prije nego što je organizirana kuća sinova Gospodin imao moć i vršio ju je u kući slugu na način koji nam ilustrira obilje te moći.

Sa jutarnjim svjetlom sirijski vojnici su se približili selu Dotan tražeći Proroka koji je molitvom navukao na njih „sljepoću.” Izvorna riječ, međutim, ne označava potpunu sljepoću, već vizualnu nejasnoću, možda donekle nalik mesmeričkim ili hipnotičkim stanjima kakva su danas poznata. Prorok im predlaže da ih odvede do čovjeka kojeg traže i odveo ih je u grad Samariju. Kada su bili unutar zidina grada i potpuno u milosti kralja Izraela i njegovih ratnika, Prorok je raspršio iluziju i, otvorivši oči njihova razumijevanja, učinio im se poznatim i upoznao ih s kraljem Izraela itd. Potonji je upitao proroka je li ih doveo tamo da budu potučeni i uništeni kao neprijatelji, ali njegov odgovor je bio: „Ne”; rekao je da treba pred njih prirediti gozbu kraljevskih blagodati i poslati ih natrag njihovu kralju i prijateljima — jednom riječju, da bi trebao slikovito „nasuti žeravicu na njihove glave.” To je učinjeno, a rezultat nam je dan u nekoliko riječi: „Tako sirijske čete više nisu dolazile u zemlju Izraelovu.”

Završni događaj naše lekcije vrijedan je prisvajanja duhovnih Izraelaca. Dokle god pripadamo Gospodinu, možemo imati apsolutno povjerenje u pogledu rezultata u svim životnim poslovima, a ovo povjerenje u Boga trebalo bi nas učiniti velikodušnjima i ljubaznijima prema našim neprijateljima — prema svima onima koji bi nas bezrazložno iskorištavali ili proganjali. Daleko od traženja da im zauzvat nanese ozljeđu ili da zauzvat govori zlo o njima, Gospodnja opomena glasi: „Zato, ako je tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga; ako je žedan, napoji ga. Jer čineći tako, razbuktjele žeravice zgrćeš na njegovu glavu.” „Blag odgovor odbija gnjev.” Uzvratanje dobrim za zlo možda neprijatelja neće odmah učiniti prijateljem, ali će barem donijeti blagoslov našim vlastitim srcima, a mnogo je vjerojatnije da će donijeti blagoslov neprijatelju nego da mu uzvratimo zlom za zlo.